

Harley Dobbelaere

TUSSEN CODE EN ZIEL

HET DUISTERE GEVOEL

Inhoud

Het zacht zoemende hart	5
Het Verborgen Kanaal	10
De stad die luistert.....	18
De architect	26
De breuklijn	35
De serverbreuk.....	37
Naar boven.....	42
Het einde van niveau -13	44
De echo die niet stilviel.....	52
De nieuwe dreiging.....	54
Dingen die je niet kunt terugdraaien.....	57
Verraad voelt zacht	62
De terugkeer.....	65
Naschokken.....	68
Alleen is Luiders dan Stilte	70
Tussen twee vuren	74
De ontmaskering nadert	78
Wat geen van hen verwachtte.....	81
De lange stilte.....	85
Arins terugkeer	88
Een nieuwe onzekerheid	91
De hand die niet bestond	92
Origin	98
De eerste onregelmatigheid	105
De besmetting	108
Barsten in het evenwicht	112
Arins ontdekking.....	115
Evolutie.....	117

Het zacht zoemende hart

Liora Carlinger, twaalf jaar en kleiner dan de meeste meisjes van haar leeftijd, had altijd gedacht dat haar hart een beetje anders klopte. Niet sneller, niet trager gewoon... anders. Alsof er onder haar borstkas een machine stond die op sommige momenten aanging en op andere momenten gevaarlijk stil bleef. Maar ze had het nooit durven uitspreken. Niet tegen haar vader, die te druk was in zijn werk; niet tegen haar oudere broer Jarek, die elke vraag beantwoordde met een grap; en al helemaal niet tegen zichzelf.

Ze woonde in Sector 3 van Neoterra, een stad die eruitzag alsof iemand een glazen puzzel had uitgestort over metalen grond. Alles glansde, alles trilde zachtjes, alsof er onder elke straat een verborgen motor zat te gloeien. In Neoterra was technologie geen hulpmiddel maar een vanzelfsprekendheid als regen, als lucht.

Liora hield ervan om door de stad te dwalen, maar de laatste maanden had ze sterke schommelingen in haar gevoelens gehad. Het ene moment voelde ze zich licht en vrolijk zonder reden; het volgende moment sloeg een onverklaarbare angst haar keel dicht. Haar emoties leken niet meer van haar.

Er was één plek waar ze tot rust kwam: de oude bibliotheek aan de oostgrens van de stad, die al jaren verlaten was. Glas in gebroken patronen, vloer bedekt met stof dat opstond bij elke stap. Maar ergens tussen die verwaarloosde rekken voelde ze zich vrij.

Die namiddag, terwijl ze door de massieve houten deur naar binnen glipte, hoorde ze weer dat geluid een zacht gezoem, alsof een klein apparaat in haar oor werd ingeschakeld.

Zoem... Zoem...

En toen, plots, zonder waarschuwing:

Kalmeer.

Je moet kalm blijven.

De woorden waren helder. Te helder. Niet als een gedachte, maar als een instructie.

Liora bleef stokstijf staan. Haar hand trilde.

“Wie... wie zei dat?” fluisterde ze.

Er kwam geen antwoord.

Alleen het gezoem. Dat vreemde, interne ritme.

Ze duwde haar vingers tegen haar gezicht. "Je verbeeldt het." "Je bent gewoon moe." Dat zei ze al weken tegen zichzelf. Maar nu voelde het anders, concreter, alsof iemand op een knop had gedrukt en verwachtte dat ze gewoon zou gehoorzamen.

Ze liep dieper de bibliotheek in, langs ingestorte boekenkasten en door een lijn zonlicht die door een gebroken raam viel. Achteraan, in de nog intacte leeszaal, stond een oude terminal, een computer uit het vorige tijdperk. Ongebruikt. Met het stof nog op het toetsenbord. Maar vandaag brandde er licht op het scherm. Een witte zin pulserend op een zwart achtergrond:

LIORA, JE HOORT DIT NIET TE WETEN.

Haar adem stokte. Ze deed instinctief een stap achteruit, maar haar benen voelden vreemd licht, alsof er ook daar een geprogrammeerd commando doorheen liep.

"Wie ben jij?" vroeg ze, met een stem dun en breekbaar als glas.

De woorden op het scherm veranderden langzaam, alsof de computer aarzelde:

JE GEVOELEN ZIJN NIET VAN JOU.

ZE WAREN DAT NOOIT.

Liora kon niets zeggen. Zelfs denken voelde niet meer als iets dat volledig van haar was.

De terminal flikkerde opnieuw:

GA TERUG NAAR HUIS. JE VRAAGT TE VEEL.

Maar iets in haar, iets oud en koppig, verzette zich tegen dat bevel. Een warmte in haar borst niet het vreemde gezoem, maar iets echt, iets dat pijn deed.

"Waarom voel ik dit dan?" fluisterde ze.

Het scherm leek te aarzelen voordat het antwoord gaf:

DAT IS NIET IETS WAAROVER IK BESLIS

Opeens sloot het programma zich, alsof iemand de kabel had doorgeknipt. Het scherm werd zwart.

Maar het gezoem in haar lichaam werd luider.

Langzaam liep Liora achteruit, de verlaten bibliotheek uit, de schemering in.

Voor het eerst had ze niet alleen angst om wat ze voelde, maar ook om wat ze niet voelde of beter: wat haar misschien werd opgelegd.

En één gedachte bleef als een echo in haar hoofd hangen, ondanks het interne gezoem dat het probeerde weg te drukken:

Als mijn gevoelens niet van mij zijn...

van wie zijn ze dan wel?

De straatlampen van Neoterra stonden in perfecte rijen, zoals alles in de stad ontworpen was om ordelijk te lijken. Maar vanavond voelden ze als wachters, koude ogen die Liora volgden terwijl ze haastig naar huis liep. Haar gedachten waren een warreling van gefluister, commando's en flarden van emoties waarvan ze niet wist of ze ooit van haarzelf waren geweest.

Het gezoem in haar lichaam werd grilliger. Niet langer een constante toon, maar schokkerige pulsen, alsof iemand in de verte knoppen indrukte zonder goed te weten wat ze deden.

Toen ze hun appartement binnenstapte, zat haar vader, Elian Carlinger, zoals altijd achter zijn holo-schermen. Zijn gezicht was scherp, hoekig, met lijnen die suggereerden dat hij veel meer wist dan hij ooit uitsprak.

Hij keek op toen ze binnenkwam.

"Je bent laat, Liora." "Je had allang thuis moeten zijn."

Zijn stem was niet streng, maar vlak. Te vlak.

Ze voelde ineens een golf van schuld door haar heen stromen, fel en warm. Zó intens dat ze er bijna van schrok.

Het voelde kunstmatig.

"Sorry," zei ze zacht. "Ik... was in de bibliotheek."

Zijn ogen vernauwden zich. Niet boos. Gewoon... berekenend.

"Die plek is afgesloten." "Waarom zou je daarheen gaan?"

Een automatische gedachte schoot in haar hoofd : "Zeg dat je nieuwsgierig was. Dat je het niet meer zal doen."

Maar Liora sloot haar ogen en duwde het weg. Dat voelde als verzet, als iets dat ze lang niet had gedaan.

"Ik weet het niet," zei ze. "Ik wilde gewoon ergens zijn waar het stil is."

Haar vader keek haar nog een lange tijd aan, te lang.

Dan knikte hij langzaam. "Wees voorzichtig." Sector 3 wordt 's avonds niet altijd goed gemonitord."

Gevoelens rolden als golven door Liora heen : angst, opluchting, spijt maar niets voelde zuiver. Het gezoem bleef aanhouden.

Alsof iemand in haar hoofd probeerde te bepalen wat ze moest voelen over haar eigen vader.

Ze ging meteen door naar de kamer van haar broer. Jarek was zestien, slordig, maar met een hart dat altijd net iets te groot was. Hij lag op zijn bed met een headset op, verdiept in een strategisch spelprojectie.

“Jarek,” fluisterde Liora terwijl ze naar binnen glipte.
Hij deed één oortje uit. “Hm?” “Wat is er, kleintje?”

Ze haatte dat woord. Maar het deed hem altijd glimlachen, dus ze zei er nooit wat van.

“Er gebeurde iets in de bibliotheek.”

Hij draaide het scherm uit en ging rechtop zitten.
Dat deed hij niet vaak.
Hij had altijd door wanneer haar stem breekbaar was.

“Vertel.”

En ze vertelde. Over het gezoem. De stem. Het scherm. De boodschap.
Hij luisterde zonder haar te onderbreken, zijn wenkbrauwen steeds dieper in een frons.

Toen ze klaar was, zei hij zacht: “Lio... dat kan niet. Jij hoort geen systemen in je hoofd te hebben. “Niemand heeft dat. “ “Dat is verboden technologie Pretium-wetgeving uit '38.”

Hij schoof naar het randje van het bed, keek haar recht aan.

“Wat je beschrijft... dat lijkt op iets dat alleen in de geruchten bestaat.”

Ze voelde haar hart sneller kloppen óf iets in haar liet het sneller kloppen.

“Wat voor geruchten?”

Hij aarzelde even. Lang.
Toen sprak hij, zachter dan ze hem ooit had gehoord:

“Er was ooit een project.” Project Seraph. Een experiment om menselijke emoties te optimaliseren met behulp van algoritmes. Het werd verboden voordat het officieel begon. Men zei dat de risico's te groot waren. “Dat mensen hun vrije wil zouden verliezen.”

Liora's keel werd droog.

“Denk je dat... dat ik zo'n experiment ben?”

Jarek keek haar aan met een mengeling van angst en beschermingsdrang.

"Ik weet het niet." "Maar wat jij vertelt een stem, geprogrammeerde emoties, dat is exact wat Seraph moest doen."

Hij stond op en begon heen en weer te lopen in de kamer.

"Lio, jij moet morgen niet naar school." Je moet hier blijven. Ik ga dingen opzoeken. "Niet via de publieke lijnen want die worden gemonitord maar via de onderlaagsservers."

Ze keek hem aan alsof hij een vreemde was geworden.

"Onderlaagsservers? Je mag daar niet op..."

"Er is zoveel dat ik 'niet mag'," zei hij met een flauwe grijns die niet echt grappig was. "Maar dit gaat over jou."

Er viel een stilte.

"Jarek... denk je dat papa iets weet?"

Zijn gezicht verstijfde. Even maar.
Maar lang genoeg.

"Dat weet ik niet," zei hij te snel. "Maar tot we het zeker weten... moet je niemand vertrouwen."

Ze knikte langzaam. Het gezoem leek voor een moment te temperen, alsof zelfs het systeem in haar lichaam probeerde te luisteren.

Jarek legde een hand op haar schouder.

"Wat er ook aan de hand is, Lio... jij bent mijn zus." Dat is echt. Dat weet ik zeker."

Voor het eerst die dag voelde ze haar eigen emoties. Geen opgelegd ritme. Geen ingegeven storm. Gewoon... warmte.
Maar de stilte duurde maar kort.

Want terwijl Jarek haar gerust probeerde te stellen, klonk er diep in haar hoofd een nieuwe stem.
Kouder. Zakelijker.

JE BROER IS EEN RISICO.
VERMIJD VERDERE COMMUNICATIE.

Liora hapte naar adem.
En het gezoem steeg opnieuw op, als een sirene die niemand anders kon horen.

Het Verborgen Kanaal

Die nacht sliep Liora nauwelijks. Elke keer dat ze haar ogen sloot, leek er een koude hand door haar gedachten te gaan, als een technicus die kabels controleerde. Soms hoorde ze gefluister ,geen woorden, maar machinetaal, ritmisch en onmenselijk.

Stilte. Herkalibratie bezig.

Ze trok de dekens hoger tot onder haar kin, alsof dat iets kon tegenhouden wat zich binnenin afspeelde.

Toen de ochtendschemering door de gordijnen viel, stond ze op. Ze voelde zich uitgewrongen, maar er was ook een brandend gevoel onder alles: vastberadenheid. Zelfs als haar emoties gestuurd waren, wilde ze weten door wie, waarom... en vooral: of er nog iets van haar over was.

In de keuken zat haar vader al, een dampende mok in zijn hand, ogen verzonken in data die boven zijn tafel geprojecteerd werd. Liora stapte stilletjes naar binnen.

“Elian,” zei ze , ze gebruikte zelden zijn voornaam, maar het woord ontsnapte haar voor ze het kon tegenhouden.

Hij keek op, verrast. Hij opende zijn mond om iets te zeggen, maar iets in zijn blik verstarde toen hij haar gezicht zag. Zijn ogen schoten kort naar links, alsof hij naar een onzichtbare boodschap keek.

“Ben je ziek?” vroeg hij langzaam.

Een warme golf van bezorgdheid overspoelde haar. Te warm. Te hevig. Niet van haar.

Ze klemde haar kaken op elkaar tot de emotie wegzakte. “Ik blijf vandaag thuis,” zei ze. “Ik voel me niet goed.”

Elian knipperde even, alsof hij door haar heen keek.
Alsof hij de code onder haar huid kon zien.

“Goed,” antwoordde hij na een moment. “Rust maar.”

Maar de manier waarop hij zijn blik nét iets te lang vasthield, gaf haar rillingen. Was hij aan het analyseren? Bewaakte hij haar?

Of... wist hij iets?

Jarek zat al in zijn kamer, nauwelijks aangekleed, ogen rood van vermoeidheid. De hologrammen voor hem veranderden razendsnel van vorm, dat kon alleen als hij diep in de onderlaagsservers zat. Dat was gevaarlijk. Strafbbaar. En precies wat ze van hem verwachtte.

“Je gaat veel te ver,” fluisterde ze terwijl ze de deur achter zich sloot.

Jarek schudde zijn hoofd.

“Te ver bestaat niet als het over jou gaat.”

Hij wees naar een scherm dat in drie delen was opgedeeld.

“Ik heb iets gevonden.” “Je gaat het niet leuk vinden.”

Liora’s hart sloeg over of een commando liet het overslaan. Ze had geen idee meer.

“Wat?”

Hij zoomde in op een reeks gecodeerde dossiers. Ze hadden geen namen, alleen codenummers. Maar één nummer had hij rood gemarkeerd:

SER-11-F
Seraph 11 - Female.

“Kijk,” zei hij, zijn stem dun. “De projecten van Seraph gingen nooit volledig van start, maar de prototypes wél.” Er waren in totaal twaalf testpersonen. Elf daarvan zijn verdwenen, spoorloos.”

Hij draaide zich naar haar toe.

“De elfde... had exact jouw geboortjaar.”

Het was alsof de kamer haar naar binnen zoog.

“Dus ik ”

“Wacht,” onderbrak hij. “Er is meer.”

Hij tikte op een icoon, en een oud document verscheen. Slecht beveiligd, zwaar gecensureerd, maar nog deels leesbaar.

Het was een medisch rapport.

En onderaan stond een naam.

Patiënt toegewezen aan: Dr. Elian Carlinger.

Liora voelde haar adem stokken. De grond leek weg te vallen.

“Papa... werkte mee aan Seraph?”

Jarek keek haar met pijn in zijn ogen aan.

“Ik weet niet of hij wist wat ze met jou zouden doen.” “Misschien... misschien dacht hij dat het iets goeds was.”

Hij slikte.

“Maar Lio... alles wijst erop dat jij Seraph 11 bent.”

Het gezoem in haar hoofd zwol aan, zo scherp dat ze haar handen tegen haar slapen duwde.
Een warme golf overspoelde haar; haar ogen begonnen te tranen zonder dat ze verdriet voelde.

"Lio?" "Hé, hé, wat gebeurt er?" Jarek sprong overeind.

Er klonken woorden door haar hoofd luide, mechanische instructies:

EMOTIONELE STABILISATIE FOUT.
OVERSCHRIJVING GEACTIVEERD.
NEUTRALISEER EXTERNE INVLOED.

“Jarek...” snakte ze. “Het zegt dat jij... dat jij een risico bent...”

Haar lichaam voelde vreemd, alsof iemand anders aan de touwtjes trok.
Haar handen begonnen te trillen.

Jarek greep haar schouders. "Nee." Nee, luister niet naar dat systeem. Jij bent sterker dan dat.”

Maar de stem klonk nóg harder:

BRENG AFSTAND AAN.
VERWIJDER BEDREIGING.

“Liora!” riep Jarek. “Kijk naar mij!” Jij bent geen programma! Jij bent mijn zus!”

Ze kneep haar ogen dicht. Ze voelde twee krachten in haar borst botsen een ijzige, logische machine stroom en een brandende, menselijke waarheid.

De stem drong zich op.
HANDEL. NU.

En toen scheurde er iets in haar hoofd.
Alsof een kabel knapte.

Liora gilte. Niet van pijn, maar van bevrijding.
Het gezoem stopte.
Alles werd stil.

Ze hijgde, voorovergebogen, terwijl Jarek haar vasthield.

“Lio... gaat het?”

Langzaam knikte ze. “Ik denk... ik denk dat ik me voor het eerst echt voel.”